

De sergeant vreesde maar één ding, dat hun artillerie door vliegtuigen gebombardeerd zou worden. Zolang het dreunen aanhield, voelde hij zich veilig in de koele aarde.

Hij begon weer te schieten, de mitrailleur blafte schor. De onzichtbare kogels beschreven hun bogen en boorden ergens ver weg neer op hetzelfde ogenblik als de vallende huls tussen het vertrapte en bloedende gras rolde en daar schitterde met de glansen van een goudvis.

De korporaal bleef wezenloos staan.

„Ga zitten!” zei de sergeant, nors van onbehagelijkheid. De man ging zitten.

„Rook!” Hij wierp hem het noodpakje sigaretten toe, dat al bijna leeg was. De korporaal nam met bevende vingers een sigaret en rookte snel. Hij klaarde op.

Hij streek de kleffe haren van het voorhoofd:

„Ik kom nu weer bij, sergeant, het is geen angst!”

Hij had nu een jong, kinderlijk gezicht, waarin alleen de verwijde pupillen nog op vrees wezen.

„Niet waar?” vroeg hij dringend, toen de sergeant niet keek, maar alleen wat gromde, „niet waar? Het is niet de angst: het is het gebrek aan slaap, aan tabak. Ik ben een sterk roker, sergeant, en we hebben hele dagen niet gegeten. Niet waar?”

„Natuurlijk,” zei de sergeant, „we lijden er allemaal onder, maar je moet je een beetje beheersen. O, hou die sigaretten maar. Wees zuinig, ik heb er ook geen meer.”

„Zal ik je plaats nu innemen?”

„Goed!”

De sergeant hurkte neer, de vochtige grond trok op langs zijn verstijfde dijen. Hij zou proberen wat te slapen. Maar weer glimlachte zijn hele rode kop, waaruit zijn neus opgloeide als roodkoper.

„Het zal wel gauw komen,” dacht hij, „dan ben ik dus vader! Hahaha!” Het geluk scheen zijn hele lichaam te omvatten, scheen een fluïdum te zijn, dat van hem uitstraalde, en hem omhulde met een overklaarbaar licht, dat in de halfduistere spleet magisch fluoresceerde. Zelfs korporaal Spa werd rustig, hij keek niet meer schichtig naar de hemel. „Ze denkt natuurlijk aan me,” dacht de sergeant, „het kindje zal wel erg bewegen, denk ik. Ze zal er naar luisteren, zoals in het begin, hahahaha, het schopt met zijn voetjes, die rakker! Wil er uit, hè? Wil zijn vader zien! Alles goed in orde, schreef ze, zal wel gauw komen. Ja, ja, zal wel gauw komen. Misschien is het er al? Dappere vrouw, zal niet meevallen achter het front. Die gele vlekken aan de slaap en op de kin zullen nu wel gauw verdwijnen, zou het niet? Het stond toch aardig, ja, het stond aardig. Het zal wel gauw